

Sygnatura akt VI U 321/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2017 roku

sprawy z odwołania J. Ł.

od decyzji z dnia 4 kwietnia 2016 roku znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie renty w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 321/16 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 roku, znak: PP/10/011044139, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. Ł. prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczony J. Ł. odwołał się od tej decyzji żądając jej zmiany i przyznania renty. Podał, że obrażenia jakich doznał w związku z wypadkiem z dnia 29.01.2015 roku nadal powodują bardzo silne napady bólu kręgosłupa. Nie jest w stanie wykonywać najprostszycy prac.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS ustalające brak niezdolności do pracy.

Sąd ustalił co następuje:

J. Ł. urodził się (...). Posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe (zawód: ślusarz – mechanik). Dotychczas pracował jako maszynista powlekarki, ślusarz remontowy, ślusarz – spawacz, spawacz. Prowadził także własną działalność gospodarczą w zakresie handlu artykułami przemysłowymi.

W dniu 29 stycznia 2015 roku ubezpieczony uległ wypadkowi w pracy – kompresyjne złamanie kręgu Th 7. W okresie od dnia 30.01.2015 roku do 30.07.2015 roku pobierał zasiłek, a następnie od dnia 31.07.2015 roku do dnia 25.02.2016 roku przebywał na świadczeniu rehabilitacyjnym.

W dniu 9.02.2016 roku skarżący złożył wniosek o rentę w związku z wypadkiem przy pracy. Orzeczeniem z dnia 24.03.2016 roku Komisja Lekarska ZUS w Z. orzekła, że J. Ł. jest zdolny do pracy. Decyzją z dnia 4.04.2016 roku ZUS odmówił ubezpieczonemu prawa do renty.

(bezsporne)

U ubezpieczonego rozpoznano: zespół bólowy kręgosłupa, stan po kriolezji Th 12-L1 po stronie lewej w październiku 2015 roku, zmiany zwyrodnieniowo – wytwórcze kręgosłupa z zaburzeniami funkcji narządu ruchu, stan po złamaniu kości udowej lewej w 2004 roku, niedosłuch, dnę moczanową w wywiadzie. Podczas pobytu ubezpieczonego w szpitalu na oddziale neurochirurgii w dniach od 29.09.2015 roku do 3.10.2015 roku, gdzie miał wykonaną kriodezję Th12 – L1, w wykonanym wówczas CT nie stwierdzono cech istotnej stenozy kanału kręgowego związanej z wypadkiem z dnia 29.01.2015 roku. Kriodezja była wykonywana na poziomie innym niż zmiany pourazowe.

Ze względu na zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne, zespół bólowy kręgosłupa oraz nowe schorzenia: przepuklinę pachwinową i pępkową wymagające zabiegu operacyjnego i leczenia, a także rehabilitacji barku prawego, J. Ł. jest niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Niezdolność do pracy nie ma związku z wypadkiem przy pracy z dnia 29.01.2015 roku.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego tom III: protokół powypadkowy k. 2-5

dokumentacja orzecznicza – lekarska stanowiąca załącznik do sprawy

dokumentacja medyczna J. Ł. k. 4-6

opinia biegłych sądowych lekarzy: neurologa E. K. i ortopedy R. K. k. 19-28, 54-58

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2015.1242, zwana dalej ustawą) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 tej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887, zwana dalej ustawą emerytalną), niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ust. 4 tego przepisu stanowi zaś, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy ubezpieczony po dniu 25.02.2016 roku (tj. po okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) był niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 29.01.2015 roku.

W celu ustalenia powyższych okoliczności sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych, albowiem nie dysponując specjalistyczną wiedzą medyczną musiał posiłkować się przy rozstrzygnięciu istoty sprawy opinią biegłych lekarzy sądowych (art. 278 § 1 K.p.c.).

Biegli: neurolog E. K. i ortopeda R. K. rozpoznali u ubezpieczonego szereg schorzeń i ostatecznie zgodnie ustalili, że skarżący jest niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia z uwagi na zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne, zespół bólowy kręgosłupa oraz nowe schorzenia: przepuklinę pachwinową i pępkową wymagające zabiegu operacyjnego i leczenia, a także rehabilitacji barku prawego, lecz niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy z dnia 29.01.2015 roku. Podczas pobytu ubezpieczonego w szpitalu na oddziale neurochirurgii w dniach od 29.09.2015 roku do 3.10.2015 roku, miał on wykonaną kriodezję Th12 – L1, a w wykonanym wówczas CT nie stwierdzono cech istotnej stenozы kanału kręgowego związanej z wypadkiem z dnia 29.01.2015 roku. Kriodezja była wykonywana na poziomie innym niż zmiany pourazowe.

Ubezpieczony nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych.

Sąd w pełni dał wiarę opiniom biegłych albowiem w sposób jasny przedstawili oni powody swoich twierdzeń. Wskazali występujące u skarżącego schorzenia i ocenili, iż nie mają one związku z wypadkiem przy pracy. Opinie sporządzili zgodnie ze zleceniem sądu i są one jasne, logiczne oraz spójne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1976 r. (IV CR 481/76 - OSNC 1977/5-6/102, Lex 2063) „sąd nie może oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, iż opinie biegłych spełniają te kryteria. Wnioski końcowe opinii stanowiły bowiem integralną część z innymi poszczególnymi elementami opinii. Analiza tych elementów wskazuje, zdaniem sądu na brak możliwości przyjęcia innego orzeczenia niż te, które wydali biegli. Sąd nie miał tym samym powodów by odmówić opiniom przymiotu wiarygodności. Biegli oparli swoje opinie na dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach organu rentowego i aktach sprawy oraz badaniu wnioskodawcy. Opinie te stanowią miarodajne źródło wiadomości specjalnych w sprawie. W istocie opinia biegłych w procesie sprowadza się bowiem do jej kontroli w zakresie zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, a także jej zrozumiałości i kompletności podstawy faktycznej, na której oparli się biegli opiniujący (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30.04.2015 r., III AUa 672/14). Sąd powinien też czuwać, by specjalizacja biegłych odpowiadała materii, której opinia ma dotyczyć, tak jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie. Nie ujawniły się żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność sporządzenia opinii przez biegłych. Opinie były obiektywne bowiem biegli nie mieli żadnego interesu w tym by ustalić stan zdrowia ubezpieczonego i jego ewentualny związek z wypadkiem z dnia 29.01.2015 roku, odmiennie od faktycznego. Dla oceny i stopnia zaawansowania chorób, ich wpływu na stan czynnościowy organizmu uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych. Opinia biegłych ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego, wtedy gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinia sporządzona w sprawie przez lekarzy specjalistów dla oceny schorzeń ubezpieczonego mają zasadniczy walor dowodowy. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orzeczenie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Mając na uwadze zakres rozpoznania wyznaczony treścią decyzji i wniosku (k.32t. I a.r.) sąd nie był władny orzekać u prawie ubezpieczonego do renty z ogólnego stanu zdrowia. Przedmiotem oceny w sprawie było jedynie to, czy niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy.

Podnoszony przez ubezpieczonego brak środków do życia nie stanowi kryterium przyznawania renty wypadkowej.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na opinii biegłych i dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach sprawy, których wiarygodności strony nie kwestionowały. Wiarygodność dokumentów nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c., sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego.

SSO Tomasz Korzeń